

תת"ע (עכו) 12589-07-24 - כרם עזאם נ' מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 12589-07-24 מדינת ישראל נ' עזאם
תיק חיצוני: 16216609145

לפני כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

כרם עזאם

המבקש
נגד

מדינת ישראל

המשיבה

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ").

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקש ניתן ביום 30.10.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 27.5.2025.

דין ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדין בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) (2003) 793; ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

תחילה יודגש כי הבקשה הוגשה בחריגה משמעותית מסד הזמנים הקבוע בחוק כאשר די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף. בעניין זה ראה קביעותיו של בית המשפט העליון ברע"פ 7714/23 מדינת ישראל נ' מוטי אונגר (9.11.2023) לפיהם שיהיו לבד יכול להוות טעם מספיק לדחיה הבקשה להארכת מועד להישפט (כוחם של הדברים יפה גם בענייננו). יודגש כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי פסק הדין הומצא למבקש עוד ביום 10.11.2024, ואישור המסירה חזר בציון "לידי הנמען הרשום". המבקש לא ניתן כל הסבר המניח את הדעת לשיהוי וטענתו כי לא זומן כדין ולא ידע אודות מועד הדיון אינה מחזיקה מים, ועל כך בהמשך.

הגם שהבקשה הוגשה בשיהוי ניכר, בחנתי את טענות המבקש לגופו של עניין, והגעתי לכלל מסקנה כי אין בטענותיו כדי להצדיק את קבלת הבקשה וביטול פסק הדין.

לגופו של עניין, טענת המבקש כי לא ידע אודות מועד הדיון שכן מעולם לא זומן אליו דינה להידחות. עיון בפסק הדין אשר ניתן בהיעדר המבקש, מעלה כי במעמד הדיון הציגה המשיבה הזמנה לדיון אשר נמסרה לידי המבקש במעמד ביצוע העבירה. המבקש כלל לא התמודד עם עובדה זו וכל שטען היה כי מעולם לא זומן לשיבה אשר התקיימה ביום 30.10.2024, דבר אשר עומד בסתירה למול האישור אשר הוצג בפניי. אדגיש כי מקום שעסקינן בהזמנה לדיון אשר נמסרה לידי המבקש, טענה סתמית לפיה לא ידע אודות מועד הדיון אינה יכולה להועיל לו.

הטענה בדבר אי קבלת זימון לדיון הינה טענה שזורה, ואף שזורה מדי, בפי נאשמים אשר לא טרחו להתייצב לדיונים בעניינם ונשפטו בהעדרם. טענה זו נשמעת חדשות לבקרים באולמות בתי המשפט ועל מנת לקבלה יש לבסס אותה כדבעי; טענת אי קבלת זימון אשר נטענת כלאחר יד, אין בה כדי להועיל לאומרה; בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו בעפ"ת 25991-10-22 איזגיאיב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע לפיהם:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי מתייצב לדיון", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

חרף כפירת המבקש במסגרת בקשתו לביטול פסק הדין, שהרי שמעבר לכפירה כללית בביצוע העבירה, המבקש לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי ללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה (ראה לעניין זה רע"פ סאלם לעיל"), אלא טען בעלמא כי בידיו ראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. לא זו אף זו, תגובת המבקש לרישום הדו"ח מהווה ראשית הודיה שכן המבקש לא הכחיש את ביצוע העבירה אלא אמר **"עשיתי קורס נהיגה מונעת"**.

המבקש כאמור, לא פירט כלל את כפירתו, לא הציג ראיות או טענות שיש בהן כדי לרדת לשורש העניין וללמד על בדבר קיומו של פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי קיים חשש לעיוות דין.

בשולי הדברים אציין כי לא נהירה לי טענת המבקש כי הוא שהה רבות מחוץ לבית, דבר המעיד על כך שלא ביצע את העבירה; שכן אין קשר בין הדברים.

למותר לציין כי פסק הדין היה ראוי ומאוזן בהתחשב בתקופת הפקיעה הארוכה וכן בכך שהנאשם הורשע בעבירה דומה בשנת 2022, והפסילה המותנית בת שלושת החודשים מהרשעה זו הופעלה. יתרה מזאת, כפי שעולה מתגובת המאשימה עסינן בנאשם שלא הפנים את חומרת העבירה שכן עד לרגע כתיבת שורות אלה המחדל לא הוסר.

לאור כל האמור, הבקשה נדחית, ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשפ"ה, 19 יוני 2025, בהעדר הצדדים.